

man siger, at den Omstændighed, at vi har haft 28,200,000 Kr. i Indtægt af Forbrugsafgifterne i første Halvår, skulde føre til en rimelig Formodning om, at de vilde indbringe saadant noget som 56 Mill. Kr. for hele Aaret, medens de jo kun er anslaaede til 53½ Million. Det holder ikke Stik af to Grunde. For det første kan man ikke saadan halvere Finansaaret. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at en af de vigtigste Indtægtskilder, Ølskatten, gaar ind med et betydeligt større Beløb i Sommerhalvaaret end i Vinterhalvaaret. Dette alene vil foranledige en ikke ringe Forskydning. Og dernæst, hvad der er endnu væsentligere, at det jo er ganske givet, at Indtægterne tiltager efter en væsentlig mindre Maalestok saa at sige for hver Maaaned, der gaar. Det er saa langt fra, at den Sagtning af Tilvæksten, som allerede har gjort sig gældende i nogen Tid, er ved at svækkes, at dette Træk tværtimod gør sig gældende i stigende Grad. Jeg siger ikke, at den højtærede Finansminister har budgetteret urigtigt, han har jo ogsaa budgetteret ganske efter de samme Regler, som tidligere er fulgt, og som jeg ogsaa i min Tid har fulgt, jeg har intet at behøje ham i saa Henseende; men jeg tror, at det absolut er rigtigt, at vi holder os til Budgettet, som det foreligger med Hensyn til Indtægterne, og ikke støtter nogen som helst Art af finansiel Beregning og finansielle Forholdsregler paa Haabet om, at Indtægtsregnskabet skal vise et væsentligt større Tal end Indtægtsbudgettet. Lad os holde os til det, som det foreligger, lad os regne derefter, og lad os være glade, hvis Resultatet bliver, at vi slipper med Balance paa Regnskabet! Jeg for mit Vedkommende stiller mig noget skeptisk dertil. Den højtærede Finansminister har indrømmet mig, at det vilde være heldigt, om man i et Aar som Finansaaret 1914—15, der jo sikkert, naar Hensyn tages til Statsindtægternes sædvanlige Forhold til Konjunkturerne, endnu kan regnes at ville blive, hvad man kan kalde et godt Aar, kunde afholde den ekstraordinære Udgift paa 1,900,000 Kr. til overordentlige Forsvarsudgifter af Driften. Man skulde vente, at det kunde ske i et godt Aar. Kan det ikke ske, ligger det endnu indenfor Forudsætningerne for Skattelovens Vedtagelse, at Beløbet kan afholdes af Kassebeholdningen, saa derved vil ingen større Ulykke være sket. Men kommer vi ud over det, kan jeg ikke nægte, at Situationen begynder at se noget betænkelig

ud. Derfor vil jeg endnu en Gang, saa stærkt jeg formaar det, advare imod, at der fra Regeringens og fra dette høje Tings Side lyttes til ret mange af de overordentlig mange og overordentlig kostbare Ønsker, som er fremsatte her.

Lad mig sige, at jeg med nogen Ængstelse har hørt et Ord komme igen under Finanslovbehandlingen, et Ord, som i mine Øren og for alle, som med Opmærksomhed har fulgt vor finansielle Udvikling, har en ildevarslende Klang, det er: „en samlet Overvejelse“, hvor det drejer sig om nye, store Udgifter. Vi har haft adskillige samlede Overvejelser baade om Trafikforhold og om Lønningsforhold. De samlede Overvejelser er selvfølgelig meget gode, og jeg siger ikke, man skal undlade dem, men jeg vil foretrække, at de giver sig Udtryk deri, at der bagved de Forslag, som fremkommer, ligger en Overvejelse af vor finansielle Evne og naturligvis ogsaa en Overvejelse med Hensyn til den Plan, efter hvilken de forskellige Foranstaltninger, som man paa et eller andet Omraade anser det for rigtigt at træffe, bliver iværksat. Men jeg frygter noget dette, at man træder sammen i en Kommission eller lignende for at anstille samlede Overvejelser om nye store Statsudgifter, thi det har altid vist sig, at naar en saadan Kommission begynder at arbejde f. Eks. med Trafikforholdene, finder der alligevel — man kan kalde det med et saa smukt Ord, man vil: ligeligt Hensyn til Landsdelene f. Eks. — en Tuskhandel Sted mellem Landsdelene, som Statskassen maa betale i meget dyre Domme. Vi saa ogsaa den samlede Overvejelse om Lønningsforholdene ved de tre store Etater, som fandt Sted forud for Lønningslovene af 1908. Denne samlede Overvejelse gik væsentlig ud paa at søge opnaaet Overensstemmelse mellem Lønningerne i de forskellige Etater ud fra det Princip, at man førte alle Etaters Lønninger op til den øverste Grænse af de tilsvarende Lønninger, som fandtes i nogen Etat, og saa forhøjede man dem endda med en passende Procent. Skal man have en lignende samlet Overvejelse nu, hvad jeg adværer imod, da det er saa kort efter Lønningslovene af 1908, og da Statskassen heller ikke kan bære det (*Finansministeren* [Brandes]: Det skal vi heller ikke have) . . ., ja vilde man have den, maatte man ganske sikkert ogsaa belave sig paa at møde med et nyt Sæt Skattelove, og det antager jeg ikke, den nuværende Regering er videre lysten efter.